

Marno János

Időszerűtlen

Reszketek a szentestei veremben,
mint a disznókörmös kocsonya. Nem
fázom, hanem reszketek. A meleg
időszerűtlen, vagy talán pállott,
ami nem alternatíva, és nem is
rangsor. Álmomban itt tartózkodom
a lakásban, amikor egyszerre
előttem terem a sárga folyosón
a feleségem öccse, rosszkedvű
ember, de melegszívű terapeuta,
aranyá válik, amihez a keze
hozzáér. Annyira megrendülök tőle,
hogy azon melegében kibuggyan
a könnyem. Sietnék is gyorsan
elmondani neki mondásomat,
mely így szól: „Látom, amit láttam.”, ám
az álom hamarabb szakad meg nálam,
semhogy hagyná végigkráogni
látomásomat. A szoba úszik
a csillagszórók fojtó füstjében,
a szürkés halfényt azonban megúszom,
csupán egy halvány emlék tart még ébren,
egy folyosóé, mely, a csontomban érzem,
virradatra sem vezethet révbe.

Az érme kérge

Idegeseknek látszom. Önemésztő
alkat vagyok, több szálla, mint hús,
cseppet sem az a féktelenül
s sikamlósan fickándozó típus,
amiért főleg karácsonykor
tódul a nép a halpiacra.
Eleve alva kezdem a napot.
Lopva nézek anyám szemébe,
józan tudatában annak, hogy halott,
s hogy lenni tarthatatlan egy állapot,
essen az érme akár az élére,

s pörögjön felőlem ítéletnapig;
holnaptól ismét hosszabbodnak a napok.
A tél üledéke hullafoltok
gyanánt szürkül és sárgállik csonka és
torz kupacokban a járdák és lépcsősarkok
szegleteiben, erőre kapva
itt-ott ismét egy csülök, és vele újra
valami régi járvány, mely a Márvány
utcába tiszta levegőt hozott és csendet
varázsolt. Ennek készülök elejét venni most,
kitámasztva a külső ablakszárnyat, mely
oly korhadt, hogy leszakad hamarost,
a belsőt meg résnyire nyitom, legyen
ujjpercnyi kapaszkodóm, ha
a tavasz jeges szelétől hirtelen megszédülök.

Fogsárban

Fogsárban zajlik az univerzum
felőrlődése és szétszéledése;
estül, hűvösödik a tó kanyargós,
hosszú partfele, a feleségem
boldogan töltene itt egy pár napot
a filmes panzióban az ősz küszöbén,
zihálva hallgatom őt egy emelkedőn,
szárad a szájboltom, és félrenyelek.
A táj most fenségesebbnek hat, mint
gyerekkoromban volt; benőve
platánnal, többel, cserjével, tölgyvel,
és harapni lehet a levegőt, de
lábam remeg, mintha valami rettentene,
vagy rettenetesen legyengített
a betegség, mely a belemet ette.
A nagyfiunk szandálban, pólóban s egy
rövidnadrágban támogat bennünket,
és szót emel értem, hogy a panziós
tervéről az anyját lebeszélje. „Ne
viccelj, anya! Hogy az apával ti itt,
kettesben? Neked elmentek hazulról?” Így
botorkálunk át csendben a túloldalra,
ahol a part egyenesebb s a tó vize is
lágymeleget olt bele a levegőbe.
Kívül tágasabb s üresebb is az út-

test az égboltra nézve; tücsköt
hallunk utánunk szólni, ám ezúttal
nem felesel az ének a csillagképekkel.
Egy nap arra eszmél az ember, hogy mindjárt
megdöglik, szavát félbeharapva, rothadtan
vetve a partra, emésztetlenül.

Krusovszky Dénes

Minden tükör

Zokogni sem, törni-zúzni még kevésbé,
a kettő között félúton robbant le velünk valami,
a boldog tájak mind egyformák,
de a boldogtalanok is,
tulajdonképpen nem léteznek tájak,
ez csak az emberi képzelet műve,
értelmet keresni mindig,
elrendezettséget az elhelyezkedésben,
amint gondolkodni kezdek rajta,
tévedek,
de hiszen a tévedéshez való jogom
én magam vagyok,
lecsapolt lép,
szabályozott folyó,
az összes megmászott hegycsúcs,
hazugság az ősi rend is,
az ember nélküli világ
csupán az emberi fantáziát izgatja,
egy korhadt fatörzs, folyami kavics,
a vágóhídi lovak nyerítése,
az éjszakánként ránk zuhanó
szurkosfekete égbolt,
minden tükör,
elviselhetetlen, hogy folyton
önmagunkat kell nézni.